

U vreme crnih statističkih podataka u Srbiji, gde je svakih deset dana jedna žena žrtva svog partnera, gde žena na kojoj je izvršeno nasilje mora da napusti svoju kuću, u zemlji potpisnici Konvencije Saveta Evrope o sprečavanju i borbi protiv nasilja nad ženama i nasilja u porodici u kojoj se ona ne primenjuje, umetnički tim, na čelu sa Jugom Radivojevićem (režija), Đorđem Milosavljevićem (scenarista), i glumcima: Tamarom Dragičević, Viktorom Savićem, Vukom Kostićem, Vladicom Milosavljević, Borkom Tomović, Igorom Damjanovićem, Nenadom Nenadovićem i dr. uspela je da snimi film čija je tema upravo nasilje nad ženama. Film „Igra u tami“ rađen je po motivima Andrićeve pripovetke „Aska i vuk“ i za razliku od brutalnosti, koja je u relanom životu sveprisutna, prikazuje je samo u nagoveštaju, a kraj je, u stilu hrišćanske pravednosti, samo potvrdio visok umetnički ukus kreativnog tima koji je radio na filmu.

- Ja nikada ne mogu da znam kako je zaista tim devojkama, ali mislim da sam to negde uspela da zamislim i da odigram verno, da ljudi osete neku empatiju prema Aski - kaže Tamara Dragičević i nastavlja: - Sveukupan rad na filmu i istoimenoj predstavi, koju igra ista ekipa pune tri sezone, bio je težak. I u predstavi i u snimanje filma uložen je ogroman psihički napor i svaki put prolazila sam kroz iste turbulencije i presije. Mislim da je to interesantna glumačka uloga i da je dobro imati tako jednu rolu u svom SV-u. Nije lepa tema, ali smo se potrudili da bude i komičnih momenata, da ne bude sve crno.

Film „Igra u tami“ snimljen je pre tri godine i on je prva pozorišna uloga, prva glavna filmska uloga ove mlade glumice. Ona smatra da je bilo lepo odigrati je na početku karijere jer joj je omogućila veliko iskustvo koje joj je kasnije mnogo značilo. Raduje se što je film konačno izašao pred publiku i da je posle šoua "Tvoje lice zvuči poznato", gde je pokazala svoj raskošni talenat, i nekoliko komičnih uloga na televiziji i pozorištu, ova uloga, kao opozit dosadašnjim, svrstala u jedan ozbiljniji kontekst. Posle premijera ovog filma, beogradske 10. novembra i novosadske dva dana kasnije, publika je zadovoljno komentarisala njenu ulogu, i afirmisala njen lik.

A koliko je bilo opterećujuće što je u osnovi priče izvanredna pripovetka, i neobična ovčica na strmim Livadama koja je volela balet - Aska, Tamara objašnjava:

- Priča o Aski i vuku mi je pomogla jer kada sam se prvi put srela sa komadom, činjenica da se oslanja na priču koju smo bezmalo svi pročitali, i koja je meni lično, jedna od najdražih, dosta toga mi je bilo jasno. Pogotovo, što nije reč samo o istom imenu, Aske iz pripovetke i Aske u filmu, već i tome što obe radost života vide u igri. Mislim da smo svi to dobro odigrali i Viktor kao Vuk, i ja kao Aska, koja je u svom tom strahu i haosu koji joj se dešava, imala ples koji joj je pomogao da ostane jaka i živa. Da u filmu nema scena plesa i da nije pokazano kako Aska u tome uživa, koliko joj to znači, on bi izgubio na zanimljivosti, a ona bi bila samo žrtva. Filmom je

pokazano da ružne stvari mogu da se dese svakome, svim devojkama. Aska nije neka „loša“, prosta, problematična devojka, ali se i takvima, kao i u realnosti, dešavaju razne ružne stvari, od kojih niko nije pošteđen i zaštićen.

Na pitanje, ima li kraja tom ludilu, u kojima pravila diktiraju jači, grublji, suroviji, a žrtve su slabi, nedužni, žene, glumica odgovara:

- Volela bih da ima, ali nisam sigurna. Mora nešto da se preduzme, da se skrene pažnja. Nešto znamo, nešto nagađamo, nešto i u šta gledamo ne verujemo svojim očima, a tu je negde oko nas. Svi smo svesni da postoji i ovakva kuća, i ovakva porodica, i o tome treba dobro razmisliti. Izvanredno usagašena igra Tamare Dragičević i Viktora Savića, kojima ovo nije prvi put da igraju zajedno (u istoimenoj predstavi i filmu „Montevideo, Bog te video“) nagoveštavaju novi uspešan glumački par koji će u budućnosti doneti antologijska ostvarenja.